

27.05.2012 г. / 07:16:05

Истинската история

На 27.05.927г. умира Цар Симеон I Велики

Цар Симеон I Велики е български владетел, управлявал България от 893 до 927 г. по време на Първата българска държава. Успешните войни на Симеон срещу Византия и сърбите довеждат до временно разпростиране на България върху по-голямата част от Балканския полуостров и господство в Югоизточна Европа. При управлението му България граничи с три морета — Бяло, Адриатическо и Черно, а някои съвременници сравняват столицата му Преслав с Константинопол.

Симеоновото царуване е и период на културен разцвет, наречено Златен век на българската култура от Спиридон Палаузов - български историк през XIX век. Създадената през 870 г. Българска православна църква става първата нова патриаршия извън Пентархията, а българските глаголически преводи на християнски текстове се разпространяват из целия славянски свят.

Симеон е роден през 864 г. или 865 г. и е третият син на княз Борис I от династията на Крум. и Мария (* ок. 835, кръстена ок. 864). Тъй като Борис е българският владетел, приел официално християнството през 865 г., Симеон е християнин през целия си живот. Тъй като се очаква най-големият му син Владимир да наследи българския трон, намерението на Борис е Симеон да стане високопоставен духовник, може би дори български архиепископ. По тази причина около 878 г. Борис го изпраща в Магнаурската школа в Константинопол, където трябва да получи богословско образование. Той постъпва като послушник в константинополски манастир и приема името Симеон.

Симеон прекарва следващото десетилетие (ок. 878-888) в столицата на Византийската империя, като получава отлично образование и изучава реториката на Демостен и Аристотел. Той овладява гръцкия до такава степен, че е наричан във византийските хроники „полугрък“. Според някои тълкувания Симеон е обучаван от патриарх Фотий, но тази хипотеза не се подкрепя от конкретни източници.

Около 888 г. Симеон се завръща в България и се установява в новосъздадения княжески манастир в Преслав, „при устието на Тича“, където под ръководството на Наум Преславски се заема с преводи на религиозни текстове от гръцки на старобългарски език. Междувременно Владимир наследява Борис, който се оттегля в манастир. Владимир прави опит да възстанови езичесвото в държавата и може би сключва насочен срещу Византия договор с Арнулф Каринтски, което принуждава Борис да се върне повторно на трона, само за да свали и накаже Владимир и да посочи Симеон за нов владетел. Това става на събор в Преслав, който освен това обявява българския за единствен език на държавата и църквата и решава столицата да бъде преместена от Плиска в Преслав. Не е известно защо Борис не поставя на трона своя втори син

Гаврил, а предпочита Симеон.